

Conta, conta

Relats guanyadors del I Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

MARIA I LES FADES

CLARA PITARCH SOLER

Maria era una xiqueta molt seriosa i no tenia temps de creure en les fades.

Un dia, va tindre una experiència inoblidable, va conèixer una fada. Eixa fada es deia May i li va paréixer molt simpàtica. Ara us conte la història.

Era un dia d'estiu calorós i Maria havia quedat a la plaça amb les amigues per a jugar i estudiar. El joc que més els agradava era fer d'alumnes de classe i, per tant, una seria la mestra. Li va tocar a Maria; quan van fer un descans, Maria se n'anà a casa per a estudiar un poquet més. Quan es va tancar a la seua habitació, va veure una fada llegint un llibre de quan ella era petita. I, com us podeu imaginar, Maria es va quedar bocabadada mirant-la.

–Això és una fada? –va pensar–. No és possible!

Quan la fada la va veure, es va espantar i es va posar davall la taula.

–Tranquil·la fada, no et vull fer res –va dir Maria.

–Això no és veritat! –respongué la fada–. Tots dieu el mateix, però després...

–Pots confiar en mi –va respondre Maria–. Mai havia cregut en vosaltres. Però ara que t’he vist a tu... he reconsiderat la idea.

–No m’ho crec! Això és mentida!

–Tranquil·litzat. Segur que t’ho puc demostrar.

–D’acord, saps jugar a «Preguntes i respostes»?

–Sí, crec que sí.

–Llavors, respon: Què fem les fades que les persones no puguen fer?

–Volar i moure objectes sense tocar-los.

–Bé. Ara, una altra: com podem moure els objectes si no els toquem?

I així, una després de l’altra, Maria va encertar totes les preguntes i, finalment, la fada li va dir:

–D’acord, t’has guanyat la meua confiança. Em dic May, i tu?

–Jo Maria, i m’agrada molt estudiar.

–A mi també –li va dir May–, però m’agrada més fer esport.

Es van passar tot el matí dient què els agradava i què no, i es va oblidar que estava jugant a la plaça.

Quan va baixar, va veure que les seues amigues no volien jugar amb ella.

Va pujar a sa casa plorant, i li ho va contar a May. A aquesta li va fer llàstima i va fer màgia per a consolar-la. Quan Maria va tornar a baixar, totes les seues amigues volien que jugara amb elles.

Jugant i jugant, es va fer de nit, i Maria se'n va anar a casa a sopar i a dormir. Estava esgotada de tant de jugar, així que se n'anà al llit prompte.

Al matí li ho va contar tot a May entusiasmada. Es van fer amigues íntimes i s'ho contaven tot. Però, desgraciadament, May se'n va haver d'anar a sa casa, perquè s'havia escapat i estaven preocupats per ella. Maria es va posar molt trista perquè la seua nova amiga se'n va anar, encara que tinguera el pressentiment que tornaria a veure-la molt prompte.

Al matí següent, Maria va tornar a veure May damunt la taula.

Maria es va ficar tan contenta que va començar a pegar bots d'alegria damunt del llit.

Aquell dia va ensenyar la seua nova amiga a tot el món.

—Quina alegria! —pensava Maria—. May ha tornat!

I aquesta és la història de MARIA I LES FADES.

HISTÒRIA REPETIDA

ADRIÀ DUCH BELTRAN

Pepita, la seua mestra, va repartir uns fullets informatius que deien: «I Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà». Manel no tenia massa ganes d'escriure res... però estava segur que acabaria fent-ho...

Vicent Marçà era un escriptor molt important. Als pares de Manel els agradava la literatura i, a més a més, eren amics del Vicent, i per acabar-ho d'adobar, el concurs era en la nostra llengua... Manel no tenia escapatòria.

No deixava de pensar però no se li ocorria res. Cada dia quan tornava de l'escola es tancava a la seua habitació assegut en l'escriptori i, amb el cap damunt la taula, es passava una bona estona fins que ho havia de deixar per fer els deures.

Després d'una setmana pensant i, a punt d'eixir-li fum del cap... va tindre una idea:

—I si el que haig de fer és deixar de pensar, eixir al carrer i fixar-me en tot el que passa per a poder tindre idees i començar la història per al concurs? —pensava el Manel. Des d'aleshores, ficava el nas en totes les coses que passaven al seu voltant, no parava de preguntar, observava d'amagat i, com els espies, s'ho apuntava en un bloc que tenia escrit a la tapa: Concurs Vicent Marçà.

Després de tres dies de fer de detectiu tots estaven farts d'ell i no tenia cap idea. Llavors va decidir canviar de sistema. Després de dos dies en blanc, se li va ocórrer que podria llegir algun llibre de Vicent Marçà. Pensat i fet, se'n va anar a la llibreria per buscar un llibre d'aquest autor. Estaven tots, més de vint llibres... Manel es va marejar, no sabia quin triar. Una de les llibreteres li va aconsellar el de *La fada masovera* perquè al Manel li agradaven els contes de la col·lecció d'«El Micalet Galàctic». Eixa mateixa tarda va començar a llegir-los. Va ser acabar el llibre i arribar-li al cap una brillant idea. Com que la fada del llibre era màgica, se li va ocórrer escriure una història on el protagonista fóra un jugador de bàsquet que tinguera «màgia» en la pista. A eixe jugador li va posar de nom «Màgic Jonson». La història duia de títol: «El bàsquet és més que un joc», perquè aquest esport defineix el caràcter dels participants. El personatge que havia creat Manel n'era una prova,

perquè el que millor feia era passar la pilota, no era gens egoïsta.

Quan va acabar la història, la va llegir i li va agradar molt. Manel va decidir presentar-la al concurs. El jurat quan va llegir totes les obres es va adonar que tenien una qualitat similar. Però, la història guanyadora va ser: «El bàsquet és més que un joc».

Animat pel premi obtingut, Manel va escriure altres contes i novel·les. Van passar els anys, Manel es va fer major i seguia llegint i escrivint. Va tindre un fill a qui li deien Jordi. Un dia Jordi va tornar de l'escola amb un fullet informatiu que deia: «XXV Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà».

Jordi no tenia massa ganes d'escriure res... però estava segur que acabaria fent-ho...